

Віслава Шимборська

Псалом

О, які ж нещільні кордони людських держав!
Скільки над ними хмар пропливає безкарно,
скільки пустельних пісків пересипається з краю до краю,
скільки гірських камінців, виключно підстрибуючи,
скочується в чужі володіння!

Чи маю тут згадувати пташку за пташкою, як летить,
чи навіть як опускається на закритий шлагбаум?
Нехай навіть то горобець – але хвіст його вже сусідній,
хоча дзьобик іще тутешній. А на додаток – але ж він крутиться!

Із незліченних комах зупинюсь на мурашці,
котра між правим і лівим черевиками прикордонника
на питання – куди і звідки? – не налаштована відповідати.

Ох, побачити б у подробицях весь той безлад нараз,
на всіх континентах!
Бо чи то не вовчі ягоди з протилежного берега
проносять контрабандою через ріку стотисячний листок?
Бо хто ж, як не каракатиця, зухвало довгораменна,
вторгається в священну зону територіальних вод?

Чи можна взагалі говорити про хоч який-небудь порядок,
якщо навіть зірок не можна порозпихати,
аби було відомо, котра для кого світить?

А ще ж оте ганебне розстеляння туману!
І кружляння пилу над степом на всьому його просторі,
так, ніби зовсім не перетятий він навпіл!
І розлягання голосів на послужливих хвилях повітря:
закличного писку й багатозначного булькотіння!

Тільки людське може бути по-справжньому чужим.
Все решта – то мішаний ліс, підривна діяльність кротів і вітер.

Переклав Андрій Савенець